

Ahmet Doğu İpek, "Construction Regime", kağıt üzerine suluhoşa, 125x170cm, 2019 Fotoğraf: Emre Başak

Şuna inanıyorum; tek bir hayatımız var ve bunu yaşarken de daha iyi bir meşguliyetim olamazdı. Ama şu da önemli bir nokta; bu merakımı ve heyecanımı yitirdiğimde bunu yapmak için ısrar etmeyeceğim. Heyecanımı yitirdiğim anda bu dünyanın en sıkıcı işine dönüşebilir, hayat olmaktan çıkip iş olmaya dönüşür, bir kariyer meselesine dönüşür. Herhalde o noktada seninle meslek değiştirebiliriz, o her neyse başka bir iş yapmak, oraya dalmak isterim.

Hakan D.: Öngörülü korkuları insan içinden seslendiriyor çünkü bu, bugün senin elinle, zihninle kurmaya çalıştığın, ürettiğin şeyle aradaki ilişkiyi tarif etmek ve onu çok kıymetli görmekle alakalı aslında. "Merakın, tutkun azalsa ne yapardın?" sorusuna cevap veriyorsun. Aslında insan, hayatını bu kadar net çizgilerle sınırlandırmıyor. Önce ilgi alanını zenginleştirmeye başlıyorsun. Kağıt ve mürekkeple kurduğun ilişki seni açıyor, belli bir büyüklüğe getiriyor. Sonra az önce kullandığın o kelime içeri giriyor haberin olmadan; 'sıkılmaya' başlıyorsun ve bir ahşap yontmaya başlıyorsun. O ahşap yontmaya başladığın anki duygun bir zemine müdahale etmene, o zemine müdahale etme hissin içinden bir şeyler yeşertmene, seni oyunda tutan şey ister istemez seni zenginleştiren şeye dönüşüyor. Bu sayede kendini belli bir malzemeyle sınırlandıramaz buluyor-

Hakan Demirel: "Ben ailede hep başka bir şeyin de yapılabileceğini gösterecek kişi olarak gördüm kendimi ve henüz ilkokulda resim yapmamaya ant içtim. Ta ki senin atölyende resim yapana kadar. Mimar olduğum zaman daha iyi gördüm ki aslında mimarın sanatçı gibi özgür bir mesleği yok."

sun. Dolayısıyla bu sıkılma hali iyi bir şey. Yetinememe hali eğer kapın açıksa, dışarıdaki rüzgar içeri girebiliyorsa, yeni şeyler söylemeni sağlıyor. Yani zihnini kaybetmediğin taktirde yeni yollar, yeni yöntemler, yeni sözler başka şekilde söylemeye hep muktedir olacak bence.

Ahmet D. İ.: Şunu da atlamayalım bence; bu bahsettiğimiz durumlar aslında her meslekte, her insanın meselesi. Bu noktada meslek demişken aslında konuyu biraz kendimden çıkarıp sana çevirmek istiyorum. Kendini her ne kadar mimar olarak tanımlasan da, sanat pratikleri, sanatçılar

ve Ahmet Oran'ın sanatçı atölyesinden SALT Sinema'ya kadar sanat mekanlarına dair birçok şeyin içindesin. Üç ağabeyinin de güzel sanatlar mezunu olduğunu, resim veya tasarım yaptıklarını biliyorum. Peki bu alanda gezinir, üretirken ve insanlarla bu kadar diyalog içerisindeyken sanat senin mimarlık üretiminin neresinde duruyor, ona nasıl ekleniyor? Bir sanat mekanı tasarlarlarken, sanatın üretildiği mekanı tasarlarlarken içinde üretilenle bağlantın nasıl bunu merak ediyorum.

Hakan D.: Aslında bu nasıl mimar olduğuma kadar gider. Ben ailede hep başka bir şeyin de yapılabileceğini gösterecek kişi olarak gördüm kendimi ve henüz ilkokulda resim yapmamaya ant içtim. Ta ki senin atölyende resim yapana kadar. Mimar olduğum zaman daha iyi gördüm ki aslında mimarın sanatçı gibi özgür bir mesleği yok, özgürlük belli bir şeyin sana teslim edilmesiyle başlayabiliyor ancak. Bir sanat mekanı tasarlamaya, bir sanatçının atölyesini yapmaya niyetlenemiyorsun, ancak senden talep edildiği anda mümkün olabiliyor. Bunun keyifli tarafı, bahsettiğin gibi, yaptıklarının hayatına kattığı insanlar, masalar, sohbetler kısmı. Bence sanat mekanları üretirken diğer ürettiğin şeylerden artı olarak getirdiği bir şey varsa -ki diğerlerinin de getirdiği bunun getiremediği şeyler vardır muhakkak- birlikte vakit

geçirdiğin ortamın, üretimle ilgili yeni bir şey söyleme ihtimali olan insanların masanın etrafında toplandığı bir yer olması. Ama hayatın tamamını da sanat mekanı, sanatçı atölyesi, müze tasarlayarak geçirmek istemezdim. Hepsi birbirinden ayrı konuları gündeme getirmesine rağmen çok sıkıcı olurdu çünkü mimarlığı, karşılaştığın meseleyle iyi bir şekilde baş etmen gereken bir meslek olarak görüyorum. Küçük bir dükkan, bir otel ya da bir konut tasarlamak da, senin güne farklı uyanmanı, başka türlü düşünebilmeni sağlıyor. Kendi alanımda seçici bir tavrum yok, ama şunu söyleyebilirim ki, resim yapmamaya yemin ettiğim günün üzerinden yeterince uzun bir zaman geçmesine rağmen senin atölyene geldiğim bir gün yere çöküp birlikte resim yaptığımız gece çok heyecanlandım. Bu bence çok önemli bir andı, bana böyle bir duyguyu yaşatan çok az şey olmuştur hayatımda.

Ahmet D.İ.: Muhtemelen o yaşadığın coşkuyu Abdülmecid Efendi Köşkü'nde kurulumu yapıp izleyici olarak oraya gittiğimizde yeniden yaşayacağız. Benzer bir coşkuyla dönüştü o yokuştan aşağı koşacağımızı tahmin ediyorum...

Ahmet Doğu İpek'in kişisel sergisi "Aşı", 6 Eylül - 26 Ekim 2019 tarihleri arasında Galerî Nev İstanbul'da görülebilir.